

[Socialministeren.]

Det giver en Udgift til disse Formaal altsaa væsentlig til Støtte for arbejdsløse og økonomisk ligestillede udenfor Fattigvæsenet et Beløb af 44 Mill. Kr. for Staten og 35½ Mill. Kr. for Kommunerne for indeværende Aar, altsaa i alt ca. 80 Mill. Kr. Om det er meget eller lidt kommer ganske an paa, ud fra hvilke Synspunkter man ser det. Det er i hvert Tilfælde ikke for meget, saaledes som Forholdene er i Øjeblikket. Det er aabenbart for lidt, men noget andet er, hvordan det er muligt at fremskaffe yderligere Midler.

Den ærede Ordfører for Venstre, der syntes, det var meget store Tal, der her var Tale om, føjede til: og desuagtet er Fattigudgifterne i Stigning. Ja, men det er jo indlysende efter alt, hvad jeg har forklaret, at Fattigudgifterne maa være i Stigning, naar man begrænser Hjælpen, som man har begrænset den ved Kriseforliget, og naar Arbejdsløshedsprocenten er sprunget fra 10 over 20 op til mellem 30 og 40. Det kan man jo ikke forundre sig over.

Derimod kan man forundre sig over en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der i denne Forbindelse, saa vidt jeg forstod ham, udtalte den Mening, at Kommunernes Finanser var paa Bristepunktet. Saa vidt jeg kan se, maa man dog gaa ud fra, at Kommunernes Stilling forbedres ved den her foreslaaede Lov, idet de ikke vil kunne undgaa, hvis de da opfylder deres Opgave i Henhold til Forsorgslovgivningen, at faa disse Udgifter — der jo kun afhjælper den Trang, det er ganske nødvendigt at afhjælpe, ganske uanset om vi har dette Lovforslag eller ej —, men det, jeg vil undgaa gennem dette Lovforslag saavel som gennem Lovforslaget forleden Dag om Bortfald af Fattighjælps Virkninger, er, at Kommunerne skal tvinges til at yde Hjælpen som Fattighjælp, selve Udgiften tror jeg ikke paa, at de slipper for.

Det ærede konservative Medlem spurgte mig dernæst, om jeg havde draget Omsorg for, at Kommunerne fik de lovede Forskud. Ja, det tror jeg, jeg har. I hvert Fald er jeg ikke klar over, at der er nogen, der for Tiden beklager sig. Aldersrenteforskuddet til Kommunerne er anvist i April Maaned. Hjælpeskattetilskuddet paa de 250 000 Kr., det ordinære, er anvist. Naar vi her i Rigsdagen

faar vedtaget Loven om Forhøjelse af Tilskuddet til 1½ Mill. Kr., kan Anvisning ske snarest derefter. Paa de 10 Mill. Kr. efter Kriseloven af Juni 1932 er anvist Forskud for Tiden indtil 1. Oktober. Arbejdsløshedsfonden har anvist Forskud paa Tilskud efter § 4 i Krisehjælpsloven af 1931 i den Udstrækning, den skulde gøre det.

Der er altsaa ikke mig andet bekendt end, at Bestemmelserne herom overholdes fuldt ud, og de Gange, der har været klaget fra Kommuner, har jeg straks draget Omsorg for, at denne Klage er gaaet videre til Arbejdsdirektoratet, eller hvem der har haft med Udbetalingen at gøre, og har i intet Tilfælde mødt Modvillie fra Finansministeriets Side, saa jeg haaber, at den Side af Sagen er i Orden, saa vidt den kan være det.

Den ærede Ordfører for Retsforbundet kom jo ind paa de sædvanlige principielle Betragtninger, i dette Tilfælde ikke saa meget over Retsstatens som over Henry George's Teorier. Jeg tror ikke, det ærede Parti kan forvente, at vi, hver Gang der kommer en ny Ordfører, skal begynde paa en principiel Debat om Grundrentens eller Grundskyldens Betydning for Fattigdommens Afskaffelse, saa jeg tillader mig at springe den Side af Indlægget over.

Det ærede Medlem talte ogsaa om Forskud og opfattede Bestemmelsen i Lovforslaget om, at Socialministeren skal drage Omsorg for, at Kommunerne faar et passende Forskud paa den dem tilkommende Refusion, som om dette Forskud først skulde ydes, naar Indberetning var indkommet. Jeg søgte at afbryde den ærede Ordfører, men han var umulig at standse i sin Op læsning, fordi han vilde have Ordet „Bagskud“ med — det var formentlig tænkt som en Vittighed —, og han reagerede ikke overfor min Afbrydelse. Det er givet, at Forskud skal ydes, efterhaanden som Hjælpen ydes, og ikke først efter at Indberetningen er indkommet. Det er en fuldstændig Misforstaaelse fra den ærede Ordførers Side.

Den ærede Ordfører for Kommunerne gjorde opmærksom paa, at dette Lovforslag ingenlunde svarede til de arbejdsløses minimale Krav. De arbejdsløse forlangte først Arbejde, og fik de ikke det, forlangte de Erstatning for det Arbejde, de var gaaet tabt af. De særlige Krav, som de arbejdsløse,